

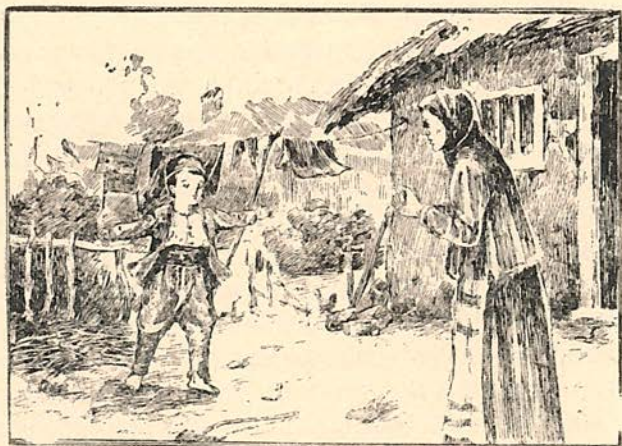
Чужда дреха.

Богданъ е сираче. Отдавна татко му се помина. Майка му едвамъ — едвамъ изкарва отъ чужда работа за прѣхрана.

Единъ день Богданъ се връщаше отъ лозе къмъ село. Майка му го бѣ проходила за лозови прѣчки. Гледа край пѣтя дрешка. Наведе се, взе я. Зарадва се. Занесе я вкъщи.

— Мамо, мамо! извика Богданъ. Да видишъ, каква хубава дрешка си намѣрихъ!

И той радостно облѣче дрешката — прилѣйна му — като за него да е шита.



— Недѣй се радва на чужди имотъ, синко, рече майка му. Ти знаешъ, че тази дреха не е твоя, а е чужда. Знай, че който намѣри чуждо нѣщо и го укрие, той се смѣта за крадецъ.